

DEKLARACIJA

FUNDAMENTALNIH

PRINCIPA

— OD —

OSTATKA ADVENTNOG POKRETA

U predstavljanju javnosti ovog pregleda naše vere, želimo da se jasno razume da mi nemamo kredo, osim Biblije. Mi ne iznosimo ovo kao da imamo bilo kakav autoritet nad ljudima u našem pokretu, već je ovo sažeto izlaganje našeg verovanja na temelju svetog Pisma, koje je takođe bilo temelj fundamentalnih principa Adventnog pokreta, od kojeg smo mi Ostatak.

Kao verni Ostatak Adventnog pokreta, mi jednostavno želimo da naš stav bude shvaćen i spremni smo dati razlog našeg verovanja „svakom ko zatraži“. Sledeće tvrdnje mogu biti uzete kao pregled glavnih osobina naše vere, za koji postoji, koliko mi znamo, potpuna jednoglasnost po celom telu. Mi verujemo:

— I —

Da postoji jedan Bog, lično, duhovno Biće, stvoritelj svih stvari, svemoguć, sveznajući, i večan; neograničen u mudrosti, svetosti, pravdi, dobroti, istini i milosti; nepromenjiv i svuda prisutan svojim predstavnikom, Svetim Duhom, (Ps. 139).

— II —

Da postoji jedan Gospod Isus Hrist, jedinorođeni (grč. „*monogenes*“) Sin Večnog Oca, koji je po prirodi Bog, i onaj kroz koga i u kome je sve stvoreno, i u kome se sve održava u svom postojanju (Kol. 1:15-17); da je uzeo na sebe prirodu Avramovog semena za iskupljenje pale ljudske rase; da je boravio među ljudima, pun milosti i istine, živio nama za primer, umro žrtvom za nas, vaskrsao za naše opravdanje, vazneo se na visinu da bude naš jedini posrednik u svetinji na nebu, gde, kroz zasluge njegove prolivene krvi, obezbeđuje pomilovanje i oproštaj grehova svih onih koji pokajnički dođu ka njemu; i da će kao završni deo svog rada kao sveštenik, pre nego što zauzme svoj presto kao kralj, učiniti veliko iskupljenje za grehe svih vernih, a njihovi gresi će onda biti izbrisani (Dela 3:19) i odneti iz svetinje, kao što je pokazano u službi Levitskog sveštenstva, koja je predkazala i nagovestila službu našeg Gospoda na nebu. Vidi Lev. 16; Jevr. 8:4,5; 9:6,7; itd.*

* NAPOMENA. — Neke lakomislene osobe nas mogu optužiti da potpuno odbacujemo Hristovo iskupljenje, zato što se razilazimo od gledišta da je iskupljenje učinjeno na krstu, kao što se uopšteno veruje. Međutim mi ne činimo ništa slično; samo imamo problem u vezi sa *vremenom* kada iskupljenje treba da se sveobuhvatno ispuni. Protivimo se gledištu da je iskupljenje sveobuhvatno učinjeno na krstu, jer je to potpuno protivno tipu, koji je stavljao iskupljenje, ne samo na *početak*, nego i na *kraj* godišnje službe u svetinji (vidi stihove na kraju II principa), i zato što neizbežno vodi do jedne od dve velike zablude. Dakle, Hrist je na krstu poneo grehe celog sveta. Jovan je rekao, „Evo Jagnjeta Božjeg, koje nosi greh sveta.“ Jovan 1:29. Petar nam kaže kada je on tako nosio grehe sveta: „Koji je sam u svom telu grehe naše nosio na drvetu.“ 1. Pt. 2:24. Pavle kaže da „je umro za sve.“ 2. Kor. 5:14,15. To što je Hrist učinio na krstu, prema tome, učinjeno je bez razlike i bezuslovno za sav svet; i ako je ovo bilo iskupljenje koje je završeno na krstu, onda su gresi

— III —

Da postoje dva jedinstvena božanska Bića, koja su po svojoj prirodi Bogovi; jedan apsolutni Bog Otac koji nema početak i koji je izvor svega, i jedan jedino-rođeni (grč. „*monogenes*“) Bog Sin koji ima svoj početak rođenjem od Oca pre nego što je bilo šta stvoreno; da postoji jedan Sveti Duh, kojeg Otac i Sin zajednički poseduju, pomoću kojeg su sveprisutni i deluju u živoj i neživoj materiji; da Bog svojim Duhom preko Hrista daje život svim živim bićima i sve održava u životu, i da osim tog Duha, živa bića ne poseduju neki svoj zaseban duh koji je nezavisan od Boga. 1. Kor. 8:6; 1. Tim. 6:16; Jn. 1:1; Jevr. 1:8; Rim. 9:5; Jn. 15:26; Jov 33:4; Rim. 8:9; Ef. 2:18; Ef. 4:4.

celog sveta bili iskupljeni, i svi će biti spašeni. To je univerzalizam u punom cvetu. Pismo jasno negira da će svi ljudi biti spašeni (vidi Otk. 21:8). Druga velika zabluda je doktrina o odabiru i predestinaciji, koja tvrdi da je Bog unapred odredio one koji će biti spašeni i one koji neće biti. Kao i zabludu o univerzalizmu, Pismo jasno negira ovo gledište (vidi 1. Tim. 2:3,4; Isa. 55:1; Mt. 11:22). Mi izbegavamo obe ove zablude, i usaglašavamo se sa Mojsijevim tipom, i sa svim objavama Pisma, kada zauzmemo stav da je ono što je Hrist uradio na krstu bilo da pruži božansku žrtvu za svet, dovoljnu da spasi sve, i ponudio ju je svakom koji će to prihvatiti; da on zatim, kroz zasluge svoje žrtve, deluje kao posrednik sa Ocem dok se vreme ne završi, obezbeđujući oproštenje grehova za sve koji ga traže; i da će, tako poslednjom službom svog sveštenstva, izbrisati grehove svih koji su se pokajali i obratili (Dela 3:19), a iskupljenje nije završeno dok ovo delo brisanja greha nije gotovo. Tako Hrist iskupljuje, ne za grehe celog sveta, da spasi sve, niti za nekoliko odabranih, već za one koji su, kao slobodni moralni vršioči, dobrovoljno tražili od njega oprostaj greha, i večan život. I svi za koje je iskupljenje učinjeno, biće zauvek spašeni u njegovom kraljevstvu. Ovo gledište ni na koji način ne oduzima od zasluge Hristove žrtve, niti od vrednosti i slave njegovog iskupljujućeg dela za ljude. Dok smo na ovom putu, nismo uterani u univerzalizam na jednoj strani, niti u predestinaciju na drugoj.

— IV —

Da je Sveto Pismo, Stari i Novi Zavet, dato Božjim nadahnućem, da sadrži potpuno otkrivenje njegove volje za čoveka, i jedino je nepogrešivo pravilo vere i prakse. 2. Tim. 3:16; 1. Pt. 1:10,11; Rim. 6:17,18.

— V —

Da je krštenje obred hrišćanske zajednice, koji prati veru i pokajanje, i obred kojim pamtimo vaskrsenje Hrista, pošto ovim činom pokazujemo našu veru u njegovo sahranjivanje i vaskrsenje, i kroz to u vaskrsenje svih svetih u poslednjem danu; da nijedan drugi način obavljanja krštenja ne predstavlja prikladnije te činjenice od onoga koji Pismo propisuje, a to je uranjanjem; da krštenju prethodi prihvatanje Hristove doktrine, čime je krštenje male dece, na bilo koji način, nebiblijska praksa koja nema nikakvo uporište u Bibliji. Rim. 6:3-5; Kol. 2:12; Dela 8:38; Mt. 28:19.

— VI —

Da novorođenje obuhvata potpunu promenu neophodnu da nas osposobi za Božje kraljevstvo, i sastoji se od dva dela; prvi deo je moralna promena učinjena obraćenjem i hrišćanskim životom (Jovan 3:3-5); a drugi je fizička promena prilikom drugog Hristovog dolaska, pri čemu, ako smo mrtvi, bićemo podignuti neraspadljivi, a ako smo živi, bićemo promenjeni u besmrtnost u tren oka. Luka 20:36; 1. Kor. 15:51,52.

— VII —

Da je proročanstvo deo Božjeg otkrivenja za čoveka; da je uključeno u Pismo koje je korisno za pou-

čavanje (2. Tim. 3:16); da je osmišljeno za nas i našu decu (Pnz. 29:29); da je toliko daleko od toga da bude obavijeno neprobojnom misterijom, jer je ono to što posebno čini Božju reč svetiljkom našoj nozi i svetlom našoj stazi (Ps. 119:105; 2. Pt 1:19); da je blagoslov izgovoren nad onima koji ga proučavaju (Otk. 1:1-3); i da, zbog toga, treba da bude shvaćeno od Božjeg naroda dovoljno da im pokaže njihov položaj u svetskoj istoriji i posebne dužnosti potrebne za njihovo delovanje.

— VIII —

Da je svetska istorija od naznačenih datuma u prošlosti, od nastanaka i pada carstava, i hronološkog niza događaja sve do uspostavljanja Božjeg večnog kraljevstva, prikazana u brojnim velikim proročkim nizovima; i da su ta proročanstva sada sva ispunjena osim završnih događaja.

— IX —

Da je doktrina obraćenja sveta i zemaljski milenijum bajka poslednjih dana, proračunata da uljuljka ljude u stanje telesne sigurnosti, i učini da budu iznenađeni danom Gospodnjim kao lopovom u noći (1. Sol. 5:3); da drugi Hristov dolazak treba da prethodi, ne da sledi, milenijumu; jer dok se Gospod ne pojavi, papska sila, sa svim svojim gadostima, treba da traje (2. Sol. 2:8), pšenica i kukolj rastu zajedno (Mt. 13:29,30,39), a zli ljudi i varalice napredovaće na gore, kao što Božja reč objavljuje. 2. Tim. 3:1-13.

— X —

Da se greška Adventnog pokreta 1844. odnosila na prirodu događaja koji se tada desio, a ne na vreme; da nijedan proročki period nije dat da doseže do drugog dolaska, već da je najduži, dve hiljade i tri stotine dana iz Dan. 8:14, završen 1844, i da nas je doveo do događaja nazvanog očišćenje svetinje.*

* Adventni pokret iz 1844. je očekivao da će kraj sveta doći u toj godini, jer su verovali da će se određena proročanstva za koja su verovali da dosežu do Gospodnjeg dolaska tada ispuniti. Glavno među njima je bilo proročanstvo iz Dan. 8:13,14, koje kaže da će na kraju proročkog perioda od 2300 dana (godina) svetinja biti očišćena. Verovali su da je zemlja bila svetinja koja je tada trebala biti očišćena, i da je njeno čišćenje trebalo da bude izvršeno sa vatrom, koja bi pratila pokazivanje Gospoda sa neba. Na temelju tih pretpostavki, činilo se neizbežnim da će kada se 2300 dana završe, 1844. Gospod doći.

Međutim dan je prošao, a Spasitelj se nije pojavio. Viseći između nade i straha, i čekajući dok se svako prihvatljivo dopuštanje za moguće neispravnosti računanja i menjanja vremena, nije iscrpelo, postalo je na kraju očigledno da je velika greška učinjena, i da greška mora biti u jednoj ili obe sledeće pojedinosti; ili se, prvo, period od 2300 dana nije završio u to vreme, i napravili su grešku u pretpostavljanju da će se taj period završiti u toj godini; ili drugo, očišćenje svetinje nije trebalo da bude spaljivanje zemlje prilikom drugog Hristovog dolaska, i zato su napravili grešku u očekivanju takvog događaja u to vreme. Dok je postojala mogućnost da su napravili grešku u obe ove pojedinosti, bilo je sigurno da su napravili grešku u jednoj od njih; a bilo koja bi bila dovoljna da objasni činjenicu da se Gospod tada nije pojavio.

Pokret koji je pridobio potpuno interesovanje hiljada i hiljada, i ganuo njihova srca oduševljavajućom nadom, nije trebao biti napušten, posebno ne od njegovih konzervativnijih i iskrenih pristalica, bez ozbiljnog razmišljanja i razmatranja. Cela oblast dokaza je prema tome pažljivo ponovo ispitana. Ubrzo je postalo očigledno da su dve metode bile usvojene da objasne činjenicu da Gospod nije došao kada je bio očekivan, i da objasne posledično razočarenje.

Jedna grupa ljudi je u jednom nepromišljenom naletu, došla do zaključka da su napravili grešku u vremenu, i da proročki periodi nisu istekli. To je bilo, naravno, da bi se napustio ceo prethodni pokret, sa svim njegovim pratećim ispoljavanjima božanske sile; jer ako je vreme bilo pogrešno, sve je bilo pogrešno. Druga grupa, impresionirana činjenicom da je Bog dao previše dokaza o svojoj povezanosti sa pokretom da bi ga napustili, pažljivo je preispri-

— XI —

Da je svetinja novog zaveta Božji šator na nebu, o kojem Pavle govori u Jevrejima 8 i dalje, i u kojoj naš Gospod služi kao veliki prvosveštenik; da je ova svetinja antitip Mojsijevog šatora, i da je sveštениčko delo našeg Gospoda, povezano sa tim, antitip dela jevrejskih sveštenika u zemaljskom šatoru ili hramu (Jevr. 8:1-5, itd.); da je to, a ne zemlja, svetinja koja treba da se očisti na kraju dve hiljade i tri stotine dana. Ono što je nazvano njenim čišćenjem u ovom slučaju, kao u tipu, jednostavno je ulazak prvosveštenika u svetinju nad svetinjama, da završi godišnju službu povezanu sa čišćenjem, čineći iskupljenje i uklanjajući iz svetinje grehe vernika, koji su bili prebačeni u svetinju posredstvom službe u prvoj prostoriji (Lev. 16; Jevr. 9:22,23); i da se to delo u antitipu, počevši 1844, sastoji od stvarnog brisanja grehova vernika (Dela 3:19), i zauzima kratko ali neodređeno trajanje vremena, na čijem kraju će delo milosti za svet biti završeno, a drugi Hristov dolazak će se desiti.

— XII —

Da su Božji moralni zahtevi isti za sve ljude u svim vremenima; da su oni sažeto sadržani u zapovestima izgovorenim od Jehove na Sinaju, urezani na ploče od

tala dokaze o svakoj pojedinosti. Ishod toga je bilo jasnije osvedočenje o snazi i skladu argumenta o hronologiji. Nisu videli osnov da promene svoja gledišta o računanju vremena, već su se još više utvrdili u tome da su 2300 dana bili ispravno primenjeni, i da su se završili u vreme određeno 1844. Tako su oni uvideli da je zabluda ležala u njihovim prethodnim gledištima o temi svetinje i njenog očišćenja, i da su napravili grešku u pretpostavljanju da će zemlja biti spaljena na kraju 2300 dana, jer je proročanstvo reklo da tada „svetinja“ treba „biti očišćena“.

kamena, i položeni u kovčeg, koji je posledično nazvan „kovčeg saveza“, ili zaveta (Br. 10:33; Jevr. 9:4, itd.); da je taj zakon nepromenjiv i večan, pošto je prepis ploča položenih u kovčeg u pravoj svetinji na visini, koji je takođe, iz istog razloga, nazvan kovčeg Božjeg zaveta; jer pod trubljenjem sedme trube rečeno nam je da „se otvorio hram Božji na nebu i pokazao se Kovčeg njegovog saveza u njegovom hramu“. Otk. 11:19.

— XIII —

Da četvrta zapovest ovog zakona zahteva da posvetimo sedmi dan svake sedmice uzdržavanju od našeg sopstvenog rada, i vršenju svetih i religijskih dužnosti; da je to jedini sedmični Šabat poznat Bibliji, budući da je dan koji je određen pre nego što je Raj izgubljen (Post. 2:2,3), i koji će biti svetkovan u obnovljenom Raju (Isa. 66:22,23); da ga činjenice na kojima je ustanova Šabata bazirana vezuju za sedmi dan, pošto nisu tačne ni za jedan drugi dan; i da su izrazi *Jevrejski Šabat*, kao što je primenjeno na sedmi dan, i *Hrišćanski Šabat*, kao što je primenjeno na prvi dan sedmice, ljudske izmišljotine, nebiblijski u stvarnosti, i lažni po značenju.

— XIV —

Da pošto je čovek greha, papstvo, pomišljao da promeni vremena i zakone (Božji zakon, Dan. 7:25), i obmanuo je skoro celo hrišćanstvo u vezi sa četvrtom zapovesti, pronalazimo proročanstvo o reformi u tom pogledu da bude ostvareno među vernicima upravo

pred Hristov dolazak. Isa. 56:1,2; 1. Pt. 1:5; Otk. 14:12, itd.

— XV —

Da Hristovi sledbenici treba da budu poseban narod, ne da prate načela, niti da se prilagođavaju putevima sveta; ne da vole njegova zadovoljstva niti da odobravaju njegove ludosti; pošto apostol Pavle kaže da „ko god bude prijatelj sveta“ u tom smislu, „neprijatelj je Božji“ (Jakov 4:4); a Hrist kaže da ne možemo imati dva gospodara, ili da istovremeno, služimo Bogu i ma-
monu. Mt. 6:24.

— XVI —

Da pošto su zakoni prirode zakoni Božji, Bog zahteva od svog naroda da drži i propoveda zdravstvenu reformu kao desnu ruku jevanđelja; jer „ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama“, i „ne znate li da su tela vaša udovi Hristovi“, i „ako ko hram Božji upropašćuje, njega će upropastiti Bog, jer je svet hram Božji, a to sve vi“; „jer kupljeni ste otkupninom: zato proslavite Boga svojim telom i svojim duhom, koji su Božji“. 1. Kor. 3:16,17; 1. Kor. 6:15; 1. Kor. 6:20.

— XVII —

Da Pismo insistira na jednostavnosti i pristojnosti oblačenja kao na istaknutom znaku sledbeništva kod onih koji se izjašnjavaju da su sledbenici Onoga koji je bio „krotak i ponizan u srcu“, da nošenje zlata, bisera, i skupe odeće, ili bilo čega osmišljenog samo da ukrasi osobu i hrani ponos prirodnog srca, treba da

bude odbačeno, prema stihovima u 1. Tim. 2:9,10; 1. Pt. 3:3,4.

— XVIII —

Da sredstva za izdržavanje jevanđeoskog rada među ljudima treba da budu priložena iz ljubavi prema Bogu i ljubavi za duše; da količina nečijeg priloga mora biti u skladu sa onim što je Gospod odredio u prethodnim vremenima; da je ona ista koliko je Avram (čija smo mi deca, ako smo Hristovi, Gal. 3:29) platio Melhisedeku (tipu Hrista) kada mu je dao desetinu od svega (Jevr. 7:1-4); desetak je Gospodnji (Lev. 27:30); i ta desetina od nečijeg prihoda treba takođe da bude dopunjena priložima od onih koji su u mogućnosti, za izdržavanje dela jevanđelja. 2. Kor. 9:6; Mal. 3:8,10.

— XIX —

Da pošto je prirodno ili telesno srce u neprijateljstvu sa Bogom i njegovim zakonom (Rim. 8:7), to neprijateljstvo se može neutralizovati samo radikalnom promenom naklonosti, zamenom nesvetih za svete principe; da je ta promena koja prati pokajanje i veru, posebno delo Svetog Duha, i obuhvata novorođenje (1. Pt. 1:22-25).

— XX —

Da pošto su svi prekršili Božji zakon, i ne mogu sami od sebe biti poslušni njegovim pravednim zahtevima, mi smo potpuno zavisni od Hrista, prvo, za opravdanje od naših prethodnih prestupa, i drugo, za milost pomoću koje nam Bog preko Hrista omogućuje savršenu poslušnost njegovom svetom zakonu sada i zauvek. Mt. 5:48; Jn. 8:11; Ef. 2:8; Post. 17:1.

— XXI —

Da je vera Hristova, a ne bilo koja druga vera, jedino oruđe pomoću kojeg možemo prihvatiti Božju Reč i biti opravdani ili učinjeni savršeno pravednim (Otk. 14:12; Rim. 1:17; Gal. 3:11); da bilo koja druga vera, osim Hristove, ne vredi ništa i sama po sebi je neverstvo ili greh (Rim. 14:23; 1. Jn. 3:4; Jakov 2:19).

— XXII —

Da je Božji Duh obećan da će se pokazati u zajednici pozvanih* kroz određene darove, posebno nabrojane u 1. Kor. 12 i Ef. 4; da ti darovi nisu osmišljeni da istisnu ili zauzmu mesto Biblije, koja je dovoljna da nas učini mudrima na spasenje, ništa više nego što Biblija može da zauzme mesto Svetog Duha; da je, u određivanju različitih kanala svojih aktivnosti, taj Duh obezbedio svoje sopstveno delovanje u Božjem narodu do kraja vremena, da vodi do razumevanja reči koju je nadahnuo, da osvedočava o grehu, i da čini promenu u srcu i životu; i da oni koji negiraju prisutnost i delovanje Duha, jasno odbijaju taj deo Biblije koji mu dodeljuje taj posao i položaj.

— XXIII —

Da Bog, u skladu sa svojim ujednačenim postupanjem sa narodima, šalje po celom svetu objavu o približavanju Hristovog drugog dolaska; i da je to delo simbolizovano sa tri anđeoske poruke iz Otkrivenja 14, od kojih poslednja iznosi na videlo delo reforme o

*Grčka reč „*ekklesia*” je u većini Biblija pogrešno prevedena kao reč „crkva”, iako je njeno pravo značenje „zajednica pozvanih”.

Božjem zakonu, kako bi njegov narod mogao biti potpuno spreman za taj događaj.

— XXIV —

Da je vreme čišćenja svetinje (vidi princip XI), usklađeno sa vremenom objave treće anđeoske poruke (Otk. 14:9,10); da je u tom vremenu istražni sud, koji se prvo odnosi na mrtve, a zatim, na kraju kušanja na žive, da odredi koji su od mnoštva sada zaspalih u zemaljskom prahu vredni udela u prvom vaskrsenju, a koji su od živog mnoštva vredni prenošenja (1. Sol. 4:16,17); da su to pojediniosti koje moraju biti utvrđene pre nego što se Gospod pojavi.

— XXV —

Da je grob, kuda svi stremimo, izražen hebrejskom rečju „š^ool“ i grčkom rečju „hades“, mesto ili stanje, u kojem nema dela, ni mišljenja, ni mudrosti, ni znanja (Prop. 9:10). Da je hebrejska reč „š^ool“ u mnogim prevodima pogrešno prevedena sa rečju pakao, kao i grčka reč „gehenna“ koja se spominje u Novom Zaveću. Sveto Pismo nigde ne koristi reč pakao, jer ta reč ne postoji u Pismu, nego je ubačena od prevodioca koji su verovali u pagansku doktrinu o večnim mukama. Reč „gehenna“ u Bibliji označava konačno uništenje nepokajanih u ognjenom jezeru (Mt. 10:28).

— XXVI —

Da je stanje u koje smo dovedeni smrću, stanje tišine, neaktivnosti, i potpune nesvesnosti. Ps. 146:4; Prop. 9:5,6; Dan. 12:2.

— XXVII —

Da iz zatvorske kuće groba, čovečanstvo treba da bude izvedeno telesnim vaskrsenjem; da pravedni imaju udeo u prvom vaskrsenju, koje se odigrava na drugom Hristovom dolasku; a zli, u drugom vaskrsenju, koje se odigrava hiljadu godina nakon prvog vaskrsenja. Otk. 20:4-6.

— XXVIII —

Da u poslednjoj trubi, živi pravedni, njih 144000 na broju, trebaju biti promenjeni u treptaju oka, i sa vaskrslim pravednima treba da budu uzeti da sretnu Gospoda u vazduhu, i tako uvek da budu sa Gospodom. 1. Sol. 4:16,17; 1. Kor. 15:51,52; Otk. 7:4, 14-17.

— XXIX —

Da su zatim ti besmrtni spašeni odvedeni na nebo, u Novi Jerusalim, Očevu kuću, u kojoj je mnogo stanova (Jovan 14:1-3), gde vladaju sa Hristom hiljadu godina, sudeći svetu i palim anđelima, to jest, određujući kaznu da bude izvršena nad zlima na kraju hiljadu godina (Otk. 20:4; 1. Kor. 6:2,3); da tokom tog vremena zemlja leži u opustošenom i haotičnom stanju (Jer. 4:23-27), opisanom, kao na početku, grčkim izrazom „*abussos*“, što znači „bezdan“ (Post. 1:2); da je tu Sotona zatvoren tokom hiljadu godina (Otk. 20:1,2), i da je tu konačno uništen (Otk. 20:10; Mal. 4:1); da je taj „bezdan“ koji je napravio u univerzumu prikladno učinjen na neko vreme njegovom sumornom zatvorskom kućom, a zatim mestom njegovog konačnog pogubljenja.

— XXX —

Da se na kraju hiljadu godina Gospod spušta sa svojim narodom i Novim Jerusalimom (Otk. 21:2), i zli mrtvi su vaskrsnuti, te izlaze gore na površinu još neobnovljene zemlje, i okupljaju se oko grada, logora svetih (Otk. 20:9), te vatra silazi od Boga sa neba i proždire ih. Oni su zatim istrebljeni, kao koren i grana (Mal. 4:1), postajući kao da ih nije nikada bilo. Avd. 1:15,16. U ovom večnom uništenju od Gospodnjeg prisustva (2. Sol. 1:9), zli upoznaju „večnu kaznu“ zaprećenu protiv njih (Mt. 25:46), što je večna smrt. Rim. 6:23; Otk. 20:14, 15. To je propast bezbožnih ljudi, a vatra koja ih proždire je vatra za koju su „sadašnja nebesa i zemlja... pohranjeni“, koja će sa svojim intenzitetom istopiti čak i zemaljske elemente, i očistiti zemlju od najdublje mrlje prokletstva greha. 2. Pt. 3:7-12.

— XXXI —

Da će nova nebesa i nova zemlja niknuti Božjom silom iz pepela starog neba i zemlje, i da će ta obnovljena zemlja, sa Novim Jerusalimom kao svojom metropolom i prestonicom, biti večno nasledstvo svetih, mesto gde će pravedni večno boraviti. 2. Pt. 3:13; Ps. 37:11,29; Mt. 5:5.